

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

De verzoening van Jezus Christus brengt de ultieme redding

Ouderling Quentin L. Cook
van het Quorum der Twaalf Apostelen

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek

Zodra we ons wenden tot Jezus Christus, de Heiland van de wereld, redt Hij ons van de stormen van het leven door zijn verzoening.

De verzoening van Jezus Christus brengt de ultieme redding van de beproevingen die we in dit leven krijgen. Eind vorig jaar gaf president Russell M. Nelson me de opdracht om de Caspertempel (Wyoming, VS) in te wijden. Dat was een ingrijpende, emotionele en geestelijke ervaring. Het gaf een heldere blik op de rol die tempels spelen in de redding van Gods kinderen door de verzoening van de Heiland.

De ringen in het betreffende tempeldistrict rondom Casper liggen deels langs de landroute die pioniers van de kerk volgden tussen 1847 en 1868. Ter voorbereiding op de tempelwijding herlas ik delen van de geschiedenis van deze route, die van Casper langs de rivier de Platte tot aan Salt Lake City loopt. Honderdduizenden mensen namen deze route op doorreis naar het westen. Ik richtte me vooral op de meer dan zestigduizend heiligen der laatste dagen die deze route aflegden.

De meeste pioniers kwamen met huifkarren, maar zo'n drieduizend van hen kwamen in tien handkargroepen. Acht van die handkargroepen voltooiden de monumentale trektocht met opvallend succes en weinig sterfgevallen. Dat gold niet voor de handkargroepen Willie en Martin van 1856.

Ik nam verslagen door van de handkargroepen Willie en Martin vanaf het moment dat de barre weersomstandigheden begonnen. Ik werd diep doordrongen van hun uitdagingen bij het oversteken van de rivier de Sweetwater, bij Martin's Cove, Rocky Ridge en Rock Creek Hollow.

Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, “This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies.” I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven’s Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven’s Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called “Devil’s Gate,” with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord’s creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father’s plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior’s Atonement. The Father’s plan of happiness is based on the Savior’s atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

Tussen de stormen door, Albin Veselka

Ik was voorafgaand aan de inwijding nog niet in de Caspertempel geweest. Toen ik de foyer binnenkwam, werd mijn aandacht direct getrokken door een origineel schilderij met handkarren, getiteld *Tussen de stormen door*. Het schilderij was duidelijk niet bedoeld om de tragische gebeurtenissen te verbeelden. Toen ik het zag, dacht ik: Dit schilderij klopt; het overgrote deel van de handkargroepen trof geen tragedie. Ik bedacht toen dat dit ook algemeen voor het leven geldt. Soms zitten we tussen twee stormen in, soms tussen regen en zonneschijn.

Poort naar de hemel, Jim Wilcox

Daarna keek ik naar het originele schilderij aan de andere wand, getiteld *Poort naar de hemel*, en besepte dat dit een prachtig zomers tafereel was van de kloof in de rotsformatie die de ‘Duivelspoort’ wordt genoemd. Het kalme, heldere water van de Sweetwater stroomt erdoor, wat de schoonheid van Gods schepping toonde, en niet alleen de moeilijkheden die de pioniers die vreselijke winter doormaakten.

Toen keek ik recht voor me, achter de ontvangstbalie, en zag een prachtig schilderij van de Heiland. Ik werd direct overspoeld met gevoelens van dankbaarheid. In deze wereld vol schoonheid zijn er ook enorme moeilijkheden. Zodra we ons wenden tot Jezus Christus, de Heiland van de wereld, redt Hij ons van de stormen van het leven door zijn verzoening, overeenkomstig het plan van de Vader.

Voor mij diende de foyer als een ideale voorbereiding op de andere zalen van de tempel, waar wij in staat zijn om de verordeningen van verhoging te ontvangen, heilige verbonden te sluiten, en alle zegeningen van het zoenoffer van de Heiland te aanvaarden en te ervaren. Het plan van geluk van onze Vader is gestoeld op de verzoenende redding van de Heiland.

De ervaringen van de pioniers zijn voor heiligen der laatste dagen een unieke historische schat en een krachtig gemeenschappelijk spiritueel erfgoed. Voor sommigen zat deze migratie er al jaren aan te komen, nadat zij eerder met geweld uit zowel Missouri als Nauvoo verdreven waren. Voor anderen begon dit pas nadat president Brigham Young met het plan kwam om met handkarren de trektocht betaalbaarder te maken. Handkarren waren veel goedkoper dan huifkarren en runderen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Een zendeling in Engeland, Millen Atwood, vertelde dat toen het plan voor de handkarren bekend werd gemaakt, ‘het als een lopend vuurtje rondging en de armen onder de heiligen van blijdschap deed juichen’. Velen hadden ‘dag in dag uit, nacht op nacht, gebeden en gevast voor de kans om zich met hun broeders en zusters in [de] bergen te kunnen verenigen’.

Voor de meeste heiligen was de tocht met handkar zwaar, maar grote tegenslagen werden hen bespaard. Maar de twee handkargroepen Willie en Martin werden geplaagd door uithongering, blootstelling aan vrieskou en veel sterfgevallen.

De meesten van deze reizigers waren in mei 1856 aan boord van twee schepen vanuit het Engelse Liverpool vertrokken. In juni en juli arriveerden zij op de plek in Iowa City waar de handkarren werden uitgerust. Tegen alle waarschuwingen in vertrokken beide groepen te laat in het seizoen naar de Salt Lake Valley.

Berichten over de gevaarlijke situatie waarin deze groepen zich bevonden, bereikten president Brigham Young voor het eerst op 4 oktober 1856. De dag erop sprak hij de heiligen in Salt Lake City toe en zei: ‘Veel van onze broeders en zusters bevinden zich met handkarren op de vlakten [...] en we moeten ze hierheen brengen; we moeten ze hulp sturen [...] voordat de winter zijn intrede doet’.

Hij vroeg bisschoppen om zestig span muilezels, minimaal twaalf huiFKarren en elf ton meel te leveren, en zei: ‘Ga en breng de mensen die nu op de vlakten zijn hierheen’.

De handkargroepen Willie en Martin bestonden samen uit zo’n elfhonderd pioniers. Rond tweehonderd van deze fijne heiligen stierven tijdens de tocht. Als de reddingsactie niet meteen was ingezet, waren vele anderen ook gestorven.

Winterse stormen staken op, amper twee weken nadat de eerste reddingsbrigades Salt Lake City hadden verlaten. Leden van de handkargroepen Willie en Martin beschreven de vreselijke omstandigheden die ze door de stormen moesten verduren. Maar ze beschreven ook hun enorme vreugde toen de reddingsbrigades hen bereikten.

Over dat moment schreef Mary Hurren: “Tranen rolden over de wangen van de mannen, en de kinderen dansten van vreugde. Zodra de mensen hun gevoelens wat meer in bedwang konden houden, knielden zij allen samen in de

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt

sneeuw en dankten God.'

Twee dagen later moest de Willie-handkargroep het zwaarste deel van de tocht, de Rocky Ridge-pas, in een ijskoude storm afleggen. De laatsten uit de groep bereikten het kamp pas om 5 uur 's ochtends. Dertien mensen stierven en werden in een gemeenschappelijk graf begraven.

De Willie-handkargroep naderde de Salt Lake Valley op 7 november, maar ook die ochtend vielen er nog drie doden. Twee dagen later arriveerden ze eindelijk in Salt Lake City, waar ze hartelijk onthaald en verwelkomd werden in de huizen van de heiligen.

Diezelfde dag had de Martin-handkargroep nog zo'n 520 km af te leggen, nog altijd lijdend onder kou en voedseltekort. Een paar dagen daarvoor waren zij de Sweetwater overgestoken om bij Martin's Cove te komen, waar zij beschutting tegen de elementen hoopten te vinden. Een van de pioniers zei dat 'dit de vreselijkste oversteek was van de hele expeditie'. Enkele reddingswerkers, zoals mijn overgrootvader David Patten Kimball, die toen net 17 jaar was, en zijn jonge vrienden 'George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor en Ira Nebeker stonden urenlang in het koude water' heldhaftig te helpen om de handkargroep de Sweetwater te laten oversteken.

Hoewel de gebeurtenis zelf vaak in de schijnwerpers staat, verdiepte ik me meer in de reddingswerkers. Ik beseftte dat zij allemaal de profeet volgden en zo een cruciale rol speelden in het redden van de gestrande heiligen. Al deze reddingswerkers waren heldhaftig, net als de immigranten.

Toen ik hun verhalen bestudeerde, waardeerde ik de goede verstandhouding en de eeuwige langetermijnvisie onder de immigranten. John en Maria Linford en hun drie zoons maakten deel uit van de Willie-handkargroep. John overleed een paar uur voordat de eerste reddingsbrigade aankwam. Hij had Maria gezegd dat hij blij was dat ze deze reis hadden ondernomen. 'Ik zal Salt Lake City niet levend bereiken,' zei hij, 'maar jij en de jongens wel. Ik heb geen spijt van alles wat we doorgemaakt hebben als onze jongens in Zion kunnen opgroeien en hun gezinnen daar kunnen grootbrengen.'

President James E. Faust gaf deze prachtige samenvatting: 'Uit het heldhaftig doorzetten van de handkarpioniers leren wij een grote waarheid. Iedereen moet door het vuur van de smelter gaan, waardoor de onbelangrijke zaken in ons

away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God.”

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke “the bands of death, having gained the victory over death” for everyone. For those who have repented of sins, He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

leven wegsmelten als schuim en er helder, gezond en krachtig geloof ontstaat. Er lijkt voor iedereen een ruime mate van kwelling, verdriet en angst te zijn weggelegd, ook voor hen die ijverig proberen het goede te doen en getrouw te blijven. Dat is onderdeel van het zuiveringsproces om God te leren kennen.

De Heiland gaf de eeuwigheid vorm met zijn verzoening en opstanding en verbrak ‘de banden van de dood, want Hij heeft de overwinning op de dood behaald’ voor iedereen. Voor hen die zich van hun zonden hebben bekeerd, heeft Hij ‘hun ongerechtigheid en hun overtredingen op Zich genomen; Hij heeft hen verlost, en Hij heeft aan de eisen van de gerechtigheid voldaan.’

Zonder de verzoening kunnen we onszelf niet redden van zonde en dood. Hoewel zonde een grote rol kan spelen in onze beproevingen, komt tegenslag in het leven vaak ook voort uit fouten, slechte keuzes, kwade daden van anderen en allerlei zaken die we niet in de hand hebben.

In Predik mijn evangeliestaat: ‘Als we ons op Jezus Christus en zijn verzoening verlaten, kan Hij ons onze beproevingen, ziekten en pijnen helpen doorstaan. Dan kunnen we met vreugde, vrede en troost vervuld worden. Alles wat oneerlijk is, kan worden rechtgezet door de verzoening van Jezus Christus.’

In deze paastijd richten we ons op de Heiland en zijn zoenoffer. De verzoening geeft hoop en licht in een tijd die voor velen donker en somber aandoet. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: ‘Als de hele wereldgeschiedenis is onderzocht, [...] is er uiteindelijk niets zo magnifiek, zo majestueus, zo magistraal als deze genadedaad.’

Ik deel drie aanbevelingen waarvan ik denk dat die uitermate relevant zijn voor onze tijd.

Ten eerste, onderschat niet hoe belangrijk het is om alles binnen ons vermogen te doen om anderen te redden van fysieke en vooral geestelijke beproevingen.

Ten tweede, aanvaard dankbaar de verzoening van de Heiland. Laten we ernaar streven om ook in onze aardse beproevingen vreugde en geluk tentoon te spreiden. Laten we ons ten doel stellen om optimistisch de zonnige kant van het leven te blijven zien. Mijn dierbare echtgenote, Mary, zie ik dit haar leven lang al doen. Ik waardeer haar sprankelende, opgewekte houding, zelfs toen we door de jaren heen met problemen kampten.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

Mijn derde advies is om regelmatig tijd te reserveren om je te bezinnen op de verzoening van de Heiland. Dit kan op veel verschillende manieren, hoe wij ons persoonlijk religieuze leven ook vormgeven. Maar de avondmaalsdienst bijwonen en van het avondmaal nemen is daar een belangrijk onderdeel van.

Net zo belangrijk is het om, zo mogelijk, regelmatig naar de tempel te gaan. De tempel herinnert ons voortdurend aan de verzoening van de Heiland en wat daardoor wordt overwonnen. En, nog belangrijker, onze dienst in de tempel zorgt voor geestelijke redding van onze overleden dierbaren en nog vroegere voorouders.

President Russell M. Nelson benadrukte dit beginsel tijdens de afgelopen conferentie en voegde daaraan toe: 'Door [de] zegeningen [van de tempel] wordt een volk klaargemaakt om de wereld te helpen zich op de wederkomst van de Heer voor te bereiden!'

Laten we de opofferingen en voorbeelden van de vorige generaties nooit vergeten, maar onze lof, waardering en aanbidding zouden zich moeten richten op de Heiland van de wereld en zijn zoenoffer. Ik getuig dat de kern van het plan van geluk van de Vader de verzoening is die onze Heiland, Jezus Christus, heeft bewerkstelligd. Hij leeft en Hij leidt zijn kerk. De verzoening van Jezus Christus brengt de ultieme redding van de beproevingen die we in dit leven krijgen. In de naam van Jezus Christus. Amen.